

عنوان مقاله:

بازشناسی قنات، راهگشای توسعه پایدار در تمدن کاریزی، مطالعه موردی: قنات زارچ، استان یزد

محل انتشار:

دو فصلنامه آب و توسعه پایدار، دوره 5، شماره 1 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

خدیجه بوزرجمهری - دانشیار دانشگاه فردوسی مشهد

سیده سمیه خاتمی - دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی روستایی، دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

در سرزمینهای خشک که حیات و بقای کشاورزی به آب و آبیاری وابسته است، کمبود آب از مهمترین انگیزه ابداعات و نوآوری های فراوان از جمله حفر قنات بوده است که نقشی انکارناپذیر در حفظ و گسترش تمدن در فلات ایران داشته است. آنچه امروزه توسعه پایدار می نامند، نیاکان ما در عمل درک کرده و به کار بسته بودند. آنها نظامی برای بهره برداری پایدار از منابع آب و خاک این مناطق ایجاد کرده اند که می تواند سرمشق مناسبی برای حل بحرانهای اخیر باشد. این تحقیق درصدد پاسخگویی به این پرسش است که چگونه و تحت چه شرایطی قنات توانسته است سازگاری انسان با طبیعت و تعادل پایدار را سبب شود بدین منظور و با توجه به ماهیت پژوهش از روش تحقیق کیفی تحلیل محتوا و نرم افزار Maxqda استفاده شده است. محدوده مورد مطالعه قنات زارچ است که در پهنه وسیعی از استان یزد واقع شده است. جامعه مورد مطالعه شامل 16 نفر از خبرگان قنات و مقنیهستند که اطلاعات آنان تجزیه و تحلیل شده است. نتایج حاکی از آن است که همه ابعاد دانش بومی قنات شناسی آنان متاثر از ویژگی های طبیعی و جهت دستیابی به اهداف اقتصادی شکل گرفته است و در این مسیر نظامی اجتماعی پایه ریزی شده که نشانگر وجود نظام برنامه ریزی محلی در راستای توسعه پایدار میباشد.

کلمات کلیدی:

دانش بومی، مقنی، تمدن کاریزی، تحلیل محتوا.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/995483>

